

SPIRIT ANIMALS™

SZELLEMÁLLATOK

2. könyv

A HAJCSZA

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

MAGGIE STIEFVATER

MAGGIE STIEFVATER

A HAJSA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2015

Victoriának és Williamnek

M. S.

EPE

Az éjszakai erdőben nyüzsögtek az állatok, a fák közti sötétséget ciccegés, morgás és csapdosás hangja töltötte meg.

Egy lámpás gyér fényében egy férfi meg egy fiú álltak, és egy apró flaskát bámultak. A flaska nem volt különösebben érdekes, a benne lévő folyadék azonban annál inkább; az italból áradó hatalmas erő hozta létre a kapcsolatot ember és szellemállat között.

– Fájni fog? – kérdezte a fiú, Devin Trunswick. Csinos ruhát viselt, állának arrogáns, kegyetlen tartása dacolt a félelmével. Egy nemes fia sosem vallja be, hogy fél a sötétben. Akkor sem, ha valóban bőven van mitől félnie.

A férfi, Zerif levette a fejéről köpenye hímzett, kék csuklyáját, hogy a fiú jobban láthassa a szemét. Felmutatta a flaskát.

– Számít? Ez kiváltság, úurfi. Legendás leszel.

Ez már tetszett Devinnek, jelenleg ugyanis a legenda ellentéte volt. A Megjelöltek hosszú sorába született, akiknek mind lett szellemállatuk. Ám amikor rá került a sor, ő

kudarcot vallott, megtörte a több nemzedékre visszanyúló láncot. A Nektárünnepen, azon az eseményen, ahol a felnőttkort elérő gyerekek ittak a zöld köpenyesek Ninani nektárjából, és imádkoztak egy szellemállat megjelenéséért, ő semmit nem tudott megidézni.

És ha ez még nem lett volna elég, a saját szolgája, egy semmirekellő pásztorfiú képes volt megidézni egy farkast. Egy farkast! Méghozzá nem is akármilyen farkast, hanem Briggant, az egyik Nemes Vadat.

Devinnek még mindig fájt a megaláztatás.

De ennek most vége lesz! Ő most egy még erősebb állatot szerez. Egész életében erre készült, a vérében van. A sorsa csak elhalasztódott, nem foszlott semmivé.

– Miért nevezik Epének? – kérdezte a flaskát bámulva. – Nem túl ínycsiklandó név.

– Csak vicc – felelte Zerif kurtán.

– Egyáltalán nem vicces.

– A Nektárt kóstoltad, igaz?

Devin bólintott. Arcára savanyú kifejezés költözött a csodás zamat emlékéttől.

– Nos, most megkóstolod az Epét – mondta az orrát ráncolva Zerif. – Akkor majd megérted a viccet. Ígérem.

A fák között valami morgott, a fiú felkapta rá a fejét. Mögötte egy kemény, fényes hátú pók ereszkedett le egy fonálon. Devin arrébb húzódott.

– Akármilyen állatot hívok, hallgatni fog rám, ugye? Megteszi, amit mondok?

– Az Epe által létrehozott kötelék más, mint amit a Nektár nyújt – magyarázta Zerif. – A Nektár talán édesebb, de az Epe hasznosabb. A folyamat sokkal nagyobb részét tudjuk mi irányítani. Például nem kell attól tartanod, hogy azzal a pókkal alakul ki a köteléked, amitől annyira undorodsz.

Devint elfutotta a pulykaméreg, amiért a férfi észrevette az ijedségét.

– Nem aggódom – felelte nagyképpően.

Tekintete azonban a fedett ketrecre siklott, ami rájuk várt. A ponyva alatt rejtőzött az állat, amihez kötődni fog. A ketrec méretéből próbálta megtippelni, mi lehet benne. Jókor szerkezet volt, a mellkasáig ért. Olykor kaparó hangokat hallott a ponyva alól.

Ezzel az állattal éli majd le az életét. Ez az állat hozza meg neki a dicsőséget.

Zerif odanyújtotta a flaskát. Vigyora olyan széles és olyan bátorító volt, akár egy sakálé.

– Egy korty elég lesz.

A fiú az ingébe törölte izzadt tenyerét. Tehát elérkezett az idő.

Soha többé senki nem vonhatja kérdőre.

Soha többé senki nem kételkedhet az erejében.

A Trunswick családnak nem az első kudarca lesz..., hanem az első legendája!

A flaska nyitott szájából megcsapta az Epe szaga. Förtelmes volt, mint az égő szőrő.

Eszébe jutott a Nektár mennyei íze: akár a vajjas méz. Cso-dálatos volt. Legalábbis amíg azt hitte, hatni fog.

Szájához emelte a flaskát, és gondolkodás nélkül belekor-tyolt. Erőt kellett vennie magán, hogy ne öklendezzen: mint-ha magát a halált próbálta volna lenyelni. És a földet, amibe a halált temették. Ám hirtelen azt is megérezte, hogy ebben a sötétben valami életre kel benne... valami hatalmas, erős és sötét. Alig fért el a testében az egyre növekvő micsoda. Abban a pillanatban nem érzett félelmet. Azt érezte, hogy ő tud félelmet ébreszteni.

A még mindig vigyorgó Zerif lerántotta a ponyvát a ketrec-ről.

ZÖLDMENEDÉK

– **R**ögtön kész vagyok, Uraza – szólta Abeke, és karkötőt csúsztatott karcsú, barna csuklójára. Szavait a leopárdhoz intézte, aki a szoba ajtaja előtt járkált. Vagy a szoba volt túl kicsi a leopárdnak, vagy a leopárd túl nagy a szobának, az mindenesetre biztos, hogy a nagymacska csak pár lépést tudott tenni mindkét irányban, mielőtt fújtatva megfordult.

Abeke együtt érzett vele.

A világuk pár kurta hét alatt teljesen összezsugorodott: Nilo tágas vidékéről egy kiképzőtáborba, majd ebbe, a szigeten álló erődbe, Zöldmenedékbe kerültek, ami Erdász ol-talmazóinak, a zöld köpenyeseeknek volt a főhadiszállása. Abeke gyanította, hogy az erődöt sokan lenyűgözőnek találnák – egy vízesés felett épült hatalmas kőkastély volt –, ám őt és Urazát sokkal jobban csábította az azt körülölelő erdő.

Odakint egy távoli toronyban hármat kondult egy harang Hamarosan kezdetét veszi tehát az aznapi kiképzés.

Uraza még feszültebben kezdett járkálni, és közben halkan morgott.

– Jól van, megyünk már. – Abeke megszorította a karkötőt, nehogy lecsússzon a kezéről. Noha a fonatok drótnak tűntek, valójában kifőzött elefántszőrből készültek. A karkötő négy csomója a napot, a tüzet, a vizet és a szelet jelképezte. Szoamától az ő tökéletes nővérétől, kapta, amikor elmjött otthonról. Állítólag jó szerencsét hoz.

Abeke azonban nem volt biztos abban, hogy a „jó szerencse” kifejezéssel jellemezné mindazt, ami azóta történt vele, hogy elhagyta Nilót. Az egyik Nemes Vadat idézte meg szellemállatnak, ami akkor valóban jó szerencsének tűnt, csak hogy rögtön utána olyan emberek kaparintották a markukba, akik titokban a Pusztítóval cimboráltak, ez pedig határozottan balszerencsének számított.

A zöld köpenyesek befogadták, miután rájött a tévedésére; Abeke tisztában volt vele, hogy ezt valóban jó szerencsének kellene elkönyvelnie. Végül is nem voltak kénytelenek ezt tenni. Ennek ellenére jelenleg nem érezte akkora mázlinak. Amióta az egész dolog elkezdődött mindössze egyetlen barátot szerzett – Shane-t –, aki viszont még mindig a másik oldallal, a Hódítókkal tartott. Az egyetlen barátját három gyerekre cserélte, akik azonban őbenne nem bíztak.

Abeke már azt is jó szerencsének tekintette volna, ha nem téved el megint a hatalmas erődben.

Kinyitotta az ajtót, és felöltötte a zöld köpenyt, ami azt jelezte, hogy felesküdt Erdász védelmére. A félhomályos folyosó zengett a lármától. Valahol majom röhögött visítva, a másik irányban egy férfi morgott halkan. Szamár ordított. A kőfalakon patakopogás vagy csak nagyon szabályos léptek visszhangoztak. A lány lekapta a fejét, ahogy egy banánszínű madár elhúzott felette.

A madár láttán Uraza boldog és egyúttal fenyegető morgással ugrott fel. A banánszínű madár felrikoltott. Mielőtt a leopárd összecsaphatta volna a mancsát, Abeke elkapta a farkát.

Uraza megpördült. Egy pillanatig ösztönösen vicsorgott. Abeke szíve kihagyott egy dobbanást.

Aztán a leopárd megértette, hogy Abeke fogja a farkát, és abbahagyta a vicsorgást. Mélységesen megbántott tekintettel nézett a lányra. A madár elszállt.

– Bocsánat, de az másvalaki szellemállata – mentegetőzött Abeke.

Az ember azt hinné, egy Nemes Vad megérti, miért nem helyes megenni másvalaki szellemállatát, ám Uraza vad énjé néha elnyomta a nemes énjét.

– Talán csináljuk inkább így – nyújtotta ki a karját a lány. Minden szellemállat képes hibernálódni. Ha Uraza elfogadja az invitálást, tetoválássá válik Abeke karján, amíg el nem érnek az edzőterembe. Márpedig a tetoválások sosem eszik meg másvalaki szellemállatát.

Csakhogy Uraza megunt a bezártságot. Egy hosszú pillanatig nézte Abeke kinyújtott karját, aztán megfordult és továbbindult a folyosón.

A lány nem erőltette. Tudta, hogy el fognak késni. Ahogy a leopárd után sietett, zöld köpenyesek intettek neki és szólították a nevén. Rossz érzés volt, hogy nem tudja viszonzni a személyre szóló üdvözlést, de hát azok jobban ismerték őt, mint fordítva. A négy újonnan érkezett – Abeke, Rollan, Meilin és Conor – mind közismert személyiség volt. Négy gyerek, akik valamiképp a Négy Elesettet idézték meg.

Uraza furcsa, trillázó hangot adott, ahogy Abeke előtt leugrált egy csigalépcsőn. Az alján aztán mindketten tétováztak. Két egyforma folyosó nyílt előttük, mindkettőben fehérre meszelt falak és csupasz mennyezeti gerendák futottak. Csak az egyik vezetett az edzőterembe.

– Uraza? – kért segítséget a lány. A leopárd ibolyaszín szeme a padlótól a plafonig cikázott, hosszú farka lustán csapdosott.

Abeke kezdte úgy érezni, hogy nem olyan leopárdnak látszik, aki azon töpreng, merre menjen. Inkább olyan leopárdnak, aki...

Uraza elrugaskodott. Ahogy ellökte magát a faltól, csak egy arany-fekete, izmos foltot lehetett látni belőle. A torkából dermesztő morgás tört fel. Egy pillanatra átfutott Abeke fején: *Milyen csodálatos állat!*

Aztán megértette, hogy Uraza vadászik. A leopárd szerencsétlen áldozata a vakolt fal egy mélyedésében gubbasztott. Kicsi, mókusszerű állat volt, a lába rózsaszín, a háta csíkos, a szeme nagy. Abeke cukormókusnak tippelte.

Uraza viszont ínycsiklandónak.

– Uraza! – kapott megint a leopárd farka után, de ezúttal elvétette. A cukormókus a szemközti fal felé ugrott. Repülés közben szétterpesztette apró végtagjait. A lábai között úszóhártya feszült, ami vitorlaként segítette szőrös kis testét.

Uraza ismét ugrott. A cukormókus elszökkent előle. Így kergetőztek a folyosón. A cukormókus egy kis asztalka fölé ugrott. Uraza feldöntötte a bútort. A cukormókus felmászott egy, Olvant, a zöld köpenyesek vezérét ábrázoló gobelinre. Uraza letépte a faliszőnyeget. A zöld köpenyesek büszkesége rongyokban szállt a földre.

A lány tehetetlenül futott az állatok után. Sikerült elkapnia Uraza hátsó lábát, de a leopárd könnyedén kirántotta magát. Abeke kezében csak egy marék aranysárga szőr maradt.

Egyre csak folytatódott a hajsza. Törve-zúzva átszörcöztettek a folyosón, majd egy kis étkezőbe értek, amit Abeke még sosem látott. A padokon emberek ültek. Abeke nagy ívben kikerülte őket, Uraza és a cukormókus viszont a hosszú asztalok között randalíroztak. Tányérok repültek. Egy férfi az arcába kapta a zabkását. Egy nő lehunyta a szemét, hogy a felé repülő gyümölcs el ne találja.

A reggeli menüre felkerült a felháborodás is.

Abeke magán érezte a zöld köpenyesek tekintetét. A legszívesebben azt kiáltotta volna: *Ő a hibás, nem én!* De tudta, milyen válaszra számíthatna:

Neked kell uralnod a szellemállatodat.

Nem tudsz parancsolni neki?

Ez a te felelősséged!

Kudarcot vallottál.

Talán mégsem tartozol közénk.

Nem volt idő bocsánatot kérni vagy feltakarítani. Lihegve loholt az állatok után, akik átrohantak több kanyargós folyosón, egy székekkel teli nagy termen, végül egy előtérbe értek, aminek a másik oldalán boltíves ajtó állt. A cukormókus kétségbeesett, szálnalmas hangokat adott, akár egy nyikorgó hintaszék.

Abeke is lihegett, pedig Nilóban órákig képes volt követni az állatokat, meg se kottyant neki. Mit művel vele ez a kastély?

– Uraza – markolta meg szűrő oldalát a lány –, azért jöttünk, hogy megmentjük a világot... Fogd vissza az étvágyadat!

Erre Uraza megtorpant, a cukormókus pedig a biztonságos csillárra ugrott. Abeke és a cukormókus is megkönnyebbültén sóhajtottak fel.

Uraza alatta járkált, de a hajsza véget ért.

Most aztán tényleg eltévedtünk, gondolta Abeke csüggedten.

És még csak nem is ez volt a legrosszabb, hanem hogy elkéstek. Nemcsak azért volt rossz, mert büntetés járt érte; az oktatók ebben nem ismertek tréfát. Hanem azért is, mert tudta, hogy pontatlansága csak tovább mélyíti a problémákat közte és a másik három gyerek között. Azok együtt kezdték a kiképzést, amikor ő még a Pusztító markában volt. Nemcsak hogy kívülállónak számított, hanem ráadásul szörnyen gyanús, megtért ellenségnek. El tudta képzelni, mit gondolhatnak most: hogy éppen kémkedik a kastélyban. Titkos üzenetet küld Zerifnek, annak a Hódítónak, aki a Nektárünnep után magával vitte őt. Legközelebb engedni fogja Urazának, hogy megegye másvalaki szellemállatát.

El kellett jutnia az edzőterembe!

A boltíves ajtó mögött talán akad valaki, aki útbaigazítást tud adni. Volt valami csábító a bejáratban. Kétségtelenül egy szobába vezetett, mégis olyan érzést keltett, mintha a szabadba nyílna. Abeke nem tudta megmagyarázni, miért érez így.

Óvatosan benyitott. Ezt a félhomályos szobát még sosem látta. Zsúfolásig volt hangszerekkel, rejtélyes műalkotásokkal és tükrökkel. Egy akkora halom dob volt benne, mint Abeke, egy kutyánál nem nagyobb zongoraszerűség és egy tartó tele fuvolákkal meg furulyákkal. Az egyik falról egy lány arcképe mosolygott rá, egy másikat falikép fedett, amin egy férfi több tucat ismeretlen állatot vezetett egy mezőn.

A szobában por, fa és bőr szaga keringett, és ezek mellett örömmel érezte a szabad levegő illatát, noha nem értette, ez hogyan lehetséges.

Egy férfi állt bent félig elfordulva.

A szellemállata talán passzív állapotban volt, Abeke nem tudta megállapítani. Az arca kivételével ugyanis sápadt bőrének minden látható négyzetcentijét tetoválás borította: tintalabirintusok, körök, csillagok, holdak, ágak-bogak, stilizált állatok. A rengeteg rajz között nem tudott volna kivenni egyetlen szellemállatot sem.

Abeke ámulattal tekintett rá. Szándékosan vagy sem, de a férfi ügyesen elrejtette a szellemállatát.

Noha az arca fiatalnak tűnt, a haja szürke volt, sőt szinte fehér.

A férfi láthatóan észre sem vette, hogy ő belépett. Szemét leszegve tovább suttogott maga elé. Abeke nem értette a szavakat, de csalogatásnak hangzottak. Az a benyomása támadt, hogy valami titkos, szinte szent dolgot zavart meg. Maga a félhomályos, tükrös helyiség is kísértetiesnek hatott.

Kihátrált. Vissza kell találnia az edzőteremhez.

Farkát gondosan lába köré tekerve Uraza az előtérben várta. Nem is kellett mondani a leopárdnak, hogy mérges rá, Uraza tudta.

Abeke szó nélkül kinyújtotta a karját, mire Uraza habozás nélkül tetoválás lett a bőréen. Egy pillanatig csípett csak

az átváltozás. Abeke elindult visszafelé. Nilóban híres volt a nyomkereső képességéről, nem igaz? Elhatározta, hogy megtalálja az edzőtermet, és tesz róla, hogy többé ne tévedjen el.

Az edzőterem a második legnagyobb helyiség volt a Zöldmenedék kastélyban. A világos és hívogató teremhez szédítően csúcsos mennyezetet emeltek a repülő szellemállatok számára. A terem egyik vége fegyverraktárként szolgált: voltak ott lándzsák, buzogányok, parittyák, egyszerűen minden, amit egy olyan harcos kívánhat, aki nyomot akar hagyni az ellenségen. A falakon festett üvegablakok sorakoztak, mindegyiken más-más Nemes Vad látszódott.

Amint belépett, Abeke azonnal érezte a kínosan gyanakvó tekintetet. Rollan, a slamos árva, aki Essixet, a Sólymot idézte meg, összevont szemöldökkel nézett rá. Meilin a pandája, Dzsí közelében állt, szép arcán szándékosan nem mutatott ki semmiféle érzelmet. Csak Conor, a sápadt bőrű, szőke fiú mosolygott felé halványan, aki Briggant, a Farkast idézte meg.

Tarik, a kiképzésükért és jövőjükért felelős zöld köpenyes egy vászonparaván előtt állt. Viharvert, ösztövére arca csak kicsit volt világosabb, mint Abekéé, és éppen értetlenül ráncolta a homlokát. – Nem hallottad a gyakorlásra hívó harangot, Abeke?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nem volt értelme Urazára fogni a dolgot. A lány tudta, mit felelne Tarik: sokkal bonyolultabb helyzetekben is tudnia kell majd Urazával dolgozni. És nem akart okot szolgáltatni a többieknek, hogy ne bízzanak benne.

– Sajnálom, eltévedtem – mondta, és gyorsan kiengedte Urazát.

– Eltévedtél? – forgatta a szemét Meilin. Tarikra nézett. – Akkor kezdhethük? Minden percben, amíg mi semmit sem teszünk, egy város esik Zhongban.

– Az jó sok város – jegyezte meg Rollan. – Úgy érted, hogy tizenegy város elesett, amíg itt álltunk? Akkor reggeli alatt mennyi? Az majdnem húsz percig tartott! Hogyan...?

– Ez nem vicc, Rollan – utasította rendre Tarik. – És Meilinnak igaza van, minden perc drága. Én azonban akkor is úgy vélem, hatékonyabb, ha mind együtt edzünk. Ma a kézitását gyakoroljátok a zöld köpenyesekkel.

Meilin elégedetten somolygott, ő tisztában volt a képességeivel.

– Stipi-stopi a buzogány – mondta Rollan. – Meg a rézboksz.

– Lassan a testtel! – intette Tarik. Ebben a pillanatban négy zöld köpenyes lépett be a terembe. Noha a szellemállatuk paszszív volt, a négy újonnan érkezett úgy tartotta a karját, hogy a gyerekek láthassák a tetoválásukat, mintha bemutatnák az